

Panun rakinoita

Tervehdys nousevalle auringolle.

Tämäntapainen tervehdys tuntui asialliselta aamuhetkenä, jolloin läntinen taivas, josta meikäläiselle tosin ei näy muuta kuin se osa, jonka alueenaa rajoittavat säästö- ja yhdyspankkien pelitikatot, punertaa violetinvärisin pilvin. Valkokuuraisina laistivat katot tähtivyön jälkeen. Samassa vastaläisten ikkunarivien aamupunerrus muuttui liekehtiväksi säteilyksi. Aurinko oli noussut minun näkökulmastani katsottuna Kasellin takaa ja heijasteli sieltä säteitään yli Vaaran pohjoisimpien talojen. Noista vastapäisistä ikkunoista ne taittuivat huoneeseeni, leikkivät talviuntaan vartovien pelakuitten ja annansilmien lehdillä, herättävät vöunestaan ikielävän vanhan "Toppeliuksen", suvimaiseman, joka tositaiteen tavoin aina ihmeellisesti mukautuu kaikkiin vuorokauden hetkiin. Nyt järven rannat, niin minusta näytti, alkoivat kuroutua lasinkirkkaaseen jääritteeseen, niinkuin arveilin Plaanaojen Juuruslatvoja myöten tänä aamuna kuroutuneen.

"Tervehdys nousevalle auringolle."

Tämä on runo tai runomuotoista filosofointia eikä lainkaan minun keksintöni. Se ilmestyi vain eräänä päivänä pöydälentä, päivyrin viereen, ja minä luin sen. Se on merkittävä runo, kaikessa yksinkertaisuudessaan, mutta kuunnelkaahan:

"Toitse tästä päivästä,

siinä se on elämä itse, aitona ja sykkivänä.

Sen kaari on lyhyt,

mutta siinä on kaikki, mikä on totta ja oikeaa ihmisen elämässä:

kehittymisen autuus,

toiminnan ylevyys,

kauneuden loisto

Ei-linen on vain unta

ja huomina vain kengastusta.

Käytä hyvin tämä päiväsi,

niin jokainen eilispäivä on oleva

onnellinen unelma

ja jokainen huomen ihana toivo.

Siksi: Toitse tästä päivästä

ja tervehti sen nousevaa aurinkoa."

Ihmeellisiä raamatullisen ykinkertaisia sanoja, jotka on joskus nousevan auringon matilla kirjoittanut intialainen Kalidasas. Minusta tuntuu t. t. äirjoittaessani aivan kuin näkisän lannevaatteeseen pukeutuneen kaukaisen idän miehen pitkänä ja solakkana, auringon ruskettamana seisomassa aamuhetkenä kukkullalla käsi kohotettuna tervehdykseen kohti idästä nousevaa aurinkoa. Auringonpalvonta — sen voi ymmärtää, sillä päivän nousuun sisältyy tosiaan "kehittymisen autuus, toiminnan ylevyys, kauneuden loisto"! Kuinka usein aloitammekaan päivämme väärälle jalalle nousten jahkailien maksamattomia verojamme, ajamatonta partaamme tai muuta "make uppiamme", työn ääressä valvottua vötä, edessä olevan päivän pituutta. Kunpa, kunpa me jaksaisimmekin muistaa, että jokainen päivä sisältää rajattomat onnistumisen mahdollisuudet, jos käytämme sen hyvin. Jospa yrittäisimme — ainakin silloin, kun aurinko nousee kerallamme ja jospa nousisimme aina auringon keralla.